

Με καλοκαιρία ξαναπέρασε το πλοίο μου από τα ίδια τα νησιά και το νησί αυτό που το είδα σκοταδιασμένο το χειμώνα, το δέρονουν άπιαστα τώρα ε θαλασσινός αέρας και τα νερά, το λούζει ο ήλιος και στο λιβάριμα ίσκιόνονται οι ρηματιές και φωτίζονται οι ξερές οι ράχες, μενεξεδένιες. Λαχταρεί πάλε η ψυχή μου να πάει κοντά στο νησί και να το χαϊδέψει. Λαχταρώ την πρώτη ώρα που θα πατήσω το πόδι μου στο νησί, και την πρώτη στιγμή που, λαφύρατα θα θύμηση, θα μου έρθει ή μυρωδιά των χορταριών του και του χώματος.

Και είναι το νησί ζωντανός βράχος ζωσμένος από πολλή θάλασσα.

(Ακολουθεί)

ΙΔΑΣ

ΑΡΙΣΤΗ ΕΦΙΛΑΙΩΤΗ

ΠΑΛΙΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

ΠΕΡΙ ΕΧΟΜΕΝΑ: Από λόγια — Χορός ξενιτεμένων — Τραγούδι του άργολειού — Τραγούδι της Ταβέρνας — Πατινάδα — Από τη μάνα το μωρό — Μια πέριδα — Μάννα και κόρη — Ήθελα νύμμι — Νύχτα πλανώνται.

ΣΜΥΡΝΕ ΓΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ: Στη βάρκα — Πές μου γιατί — Τα μάτια σου είναι θάλασσα — Μια κοπέλλα κατεβαίνει — Βγήκα να μάθω — Μες στ'ωρο περιβόλι μας.

ΑΛΛΑ ΠΙΝΗΜΑΤΑ: Ο καθρέφτης του Πόρου μου — Στην Κρήτη — Ονειρο — Η τρέλλη — Ο κόσμος — Σε είκοσι — Σε τριανταφύλλο — Στην Έξαδέφη μου Ε. — Στης Έρεσος τα χαλάσματα — Της Ρόδος το ξεφτέρι — Σε άλυστική μηχανή — Σε κόρη — Γνώση και τρέλλα — Στο γάμο του φίλου Π. Pernot

ΣΟΝΕΤΤΑ: Πρόλογος — Αστέρια — Κόρη — Φιλία — Πατρίδα — Κακία — Υπνος.

ΑΠΟ ΞΕΝΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ: Τα νησιά της Ελλάδας — Στον Κορυδαλό — Το σύννεφο — Η άθυμία του Διαβόλου — Το Νανού.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ: Από παλιά σονέττα — Διαγοτράγονδο — Άλλο — Επίγραμμα — Ξέρω μια κόρη.

ΠΟΥΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ ΔΡ. 2 ΚΑΙ ΔΡ. 2 1/2 ΓΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

λαίνε ε,τι όρα θές να τότε βρεις να χάσει μπροστά στην Άφροδίτη της Μήλου στο Λουβρο, γλυκολάλησε ο Πρόεδρος του Συλλόγου, κομψότατος κύριος με ξαφρισμένο άναιμικό φεγγαροπόσωπο, με φράκο, κλάκ, λουστρίνι παπούτσι, ξουρισμένο μουστάκι. Έτσι είναι όλοι οι άριστοκράτες και τα γκαρσόνια των μεγάλων ξενοδοχείων.

— Και λένε μάλιστα πως με τη Χρυσούλα.. μισόειπε χαμογελώντας ένας με μούτρα χαρτοπαίχτη, βουλιαγμένα κι ακάθαρτα.

— Ου καμήνε, σόπα! είπε πάλι ο Πρόεδρος θέλοντας να κεντήσει το φιλότιμο του άλλου και να πεί περισσότερα.

— Σιγά, να μην κακολογήσουμε το κορίτσι και βγει τ'ονομά του. Δεν ξέρω ή τον κόσμο παίζετε. Αύτη, βρέ μάτια μου, σου είναι ένα σιγανό ποτάμι που ψηλά τα ρούχα σου.

— Για νάρθει αυτή από την Άθήνα εδω, πέρα ξοπίσω από τον άγχιπητικό της, βάλτε με το νού σας τί ράτσας θ'είναι. Δεν ξεπορτίζει έτσι εύκολα ένα κορίτσι τιμημένο, έκαμε ο βιβλιοθηκάριος, που δεν έχωνε τον Όρίστη την ήμερα εκείνη γιατί θ'έβγαζε λόγο.

— Μην το πεις αυτό, έκαμε πάλι υποκριτικά

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΜΗ

Για την Άθήνα Δρ. 5. — Για τις Έπαρχίες Δρ.

Για το Έξωτερικό Δρ. 10.

Για τις έπαρχίες δεχόμαστε και τρέμνες 2 Δρ. την τριμήνια συνδρομή.

Κανένας δε γράφεται συνδρομητής α δε στείλει μπροστ τη συνδρομή του.

10 λεπτά το φύλλο λεπτά 10

Τα περασμένα φύλλα του Νουμά πουλιούνται στο γραφείο μας στη διπλή τιμή.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κιάκια (Σύνταγμα, Όμόνοια Έθν. Τράπεζα Υπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχόδρομου (Άκαδημία), Βουλή, Σταθμός ύπόγειου Σιδηρόδρομου Όμόνοια), στο κιάκι Γιαννοπούλου (Χαυτεία), στα βιβλιοπωλεία «Έστίας» Γ. Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στη Βουλή).

Στην Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πρακτορεία των Έφημερίδων, στον Πύργο στο βιβλιοπω-

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Χτες και σήμερα — Ο Διάδοχος — Η ούρα του ποντικιού — Η λευτεριά μας — Πολιτικοί μπεμπέδες — Πάτρα, Κέρκυρα.

ΠΩΣ άλλαξαν τα πράματα! Δω κ' έβγα χρόνια ο καθηγητής κ. Γ. Χατζηδάκης μας κατήγγελε στο Πανελλήνιο για προδότες γιατί φώναζε πως δεν έχουμε στρατό, στόλο, Παιδεία, Δικαιοσύνη, τίποτα, τίποτα, και γιατί ο κ. Ντίντριχ, κρίνοντας στη «Literarisches Centralblatt» της Λειψίας το έργο του «Νουμά», αναγνώριζε για σωστά κι αληθινά όσα γράφαμε.

Σήμερα, ύστερα δηλ. από έβγα χρόνια, ο κ. Χατζηδάκης, καθώς και δα' οι Ρωμιοί, είναι έτοιμος ναποκαλέσει προδότη και να τον πετροβολήσει εκείνον που θάποκοιτήσει να πει πως έχουμε τίποτα, και το παραμικρότερο, απ' όσα σήμερα όλοι μας πιά είδαμε πως δεν έχουμε.

Και να, σε τί διαφέρουμε έμεις, οι χτεσινοί προδότες, από τους άλλους, τους χτεσινούς πατριώτες. Έμεις είδαμε το μαχαίρι απ' τη στιγμή που μπήχτηκε στη σάρκα μας. Οι άλλοι καρτερούσαν ναν το νιώσουνε στο κόκαλο.

ΟΣΟ για τους άλλους πρίγκιπες δεν ξέρουμε. Για το Διάδοχο όμως, κανείς δεν μπορεί ναν το άρνηθεί πως άγά-

ο Πρόεδρος. Μπορεί και να τον αγαπούσε στάληθεια τον Άστεριάδη ποιος ξέρει!

— Μάλιστα τον αγαπούσε! Πετάχτηκε άρμα τωμένος ο Δόν Ζουάν, που του εΐτανε βιβλίο άνοιχτό ο γυναικίος χαρχητήρας. Τον αγαπούσε! Έτσι αγαπούνε όλες τους... Σεγελιέται κανένας και τους χαμογελά και βρίσκει το μπελά του για όλη του τη ζωή ύστερα. Ποιος ξέρει κι αύτηνης εδω τα καμώματά της, και τώρα δε σηκώνει μάτια να δει κανένα. Μ' αλήθεια δε μου λένε τί πράμα είναι κι αυτός ο Όρίστης Άστεριάδης που θα μάς βγάλει σήμερα λόγο; Πρόστεσε διορθώνοντας τα μαλλιά του.

Μιά όχλαλοή από ακάθαρτες φωνές ύψώθηκε. Σα νάρηξε κανείς μια πέτρα μέσα σε λασπωμένα νερά όπου κοίτουσαν χιλιάδες βατράχοι.

— Ήλιος! με περιεφαιλά! Είπε κάποιος με μαλλιά σγουρά φουσκωτά, σα μαλλιά κουρέα ή χασάπη με μια μυτίτσα σουδερή κι άκασηκωμένη, σα να μυρίζανε πάντα.

— Ένας ποιητάκος που θαρρεί πως είναι μεγλοφύτα!

— Σπουδαζει πρωθυπουργός! χχχχχ! ψευτο γέλασε κείνος που είχε τ' ασιδέρωτα μούτρα.

πησε το στρατό και πως δουλεψε καλόνειδητα γι' αυτόνε.

Όσο και το ναναι δυσανεστημένοι οι αξιωματικοί με τη διοίκησή του δεν το βρίσκουμε άδικιολόγητο. Λογιάριστε πως γύρωθε του, όπως γύρω σε κάθε πρόσωπο έπίσημο, χαμωπερνότανε μια κλίκα. Και κάθε τέτια κλίκα κοιτάζει πάντα να κάνει τις δουλίτσες της και να σπέρνει δεξόφερβα άντιπάθειες. Και τις άμαρτίες της κάθε τέτιας κλίκας τις πλερώνει πάντα ο άρχηγός.

Μήπως ή κλίκα δε χαντάκωσε και το μακαρίτη Τρικούπη;

ΓΡΑΦΟΥΝΕ και λένε πολλοί τούτες τις μέρες ισουλόγιατα:

— Αυτό να μη γίνει γιατί είναι άντιδυσταγματικό. Άν έκείνο γίνει παραβιάζεται το Σύνταγμα. Κτλ.

Βρισκόμαστε σ' επανάσταση και μιλάμε για Σύνταγμα! Έπανε δηλ. άλάκαιρος ο ποντικός μές στο λάδι και τρέμουμε μήπως λαδωθεί ή ούρα του!

Γιατί το πολυθρόνιτο Σύνταγμα μας σήμερα δεν μπορεί ναχει μεγαλύτερη αξία από την ούρα του ποντικού.

ΚΑΠΙΟΣ Ρωμίος (μπορεί να μην είναι και προδότης) βλέποντας τα ξένα πολεμικά καράδια να μαζώνονται στο Φάληρο, έκαμε την ακόλουθη εκτίψη κ' είχε μάλιστα την άδιαντροπία να την πει και στους φίλους του:

— Ονειρεύομαι μια γλήγορη και δυνατή άναμπαμπούλα. Μά μια τόσο δυνατή άναμπαμπούλα, ένα τέτιο άλύπητο μακαλειό, που ναναγκατιούνε οι ξίνοι, οι Έγγλέζοι λ. χ., να βγάλουνε στη στεριά πεζοναύτες, να μάς πάρουνε για Φελλίχους και να μάς καλοκαθίσουνε στο σέρκο. Μοναχά κάτω από μια Εύρωπαϊκή άύναμη ύπάρχει κάπια έλπίδα ναλλάξουμε και να σωθούμε.

— Μα ή λευτεριά μας τί γίνεται τότε; του παρατηρήσανε οι φίλοι του.

— Ή λευτεριά μας; άποκρίθηκε γελώντας στανικά. Ποιά λευτεριά μας; Και την απολάψαμε έμεις ποτέ αύτη τη λευτεριά; Πότε ραγιάδες του ένός μεγαλοκαματάρχη, πότε του άλλου. Και να σας πω την αλήθεια, νιώθω πως πάντα πιο λεύτερος θ'είμαι κάτω από τον Έγγλέζο παρά κάτω από τον Μπουφιή κι από κάθε άλλον πολιτικό καλιτονεκέ.

Ήθελε δηλ. να πει ο άθρωπος πως για το σημερνό Ρωμιο κατάντησε άλαφρότερος ο ξένος ζυγός από τον Έλληνικό ζυγό.

ΙΣΤΟΡΙΚΩΤΑΤΟ. Κάποις σημερνός Υπουργός παρπονιότανε σε φίλους του πως δεν άποκατάει να διορίσει κλητήρες στο Υπουργείο του δυ άθρώπους του σπιτιού του.

— Άν κάνω, έλεγε, πως τους διορίζω, θα βάλουν τις φωνές οι καπετανέοι και ποιος έχει άρεψη ναν τους άκουει!

— Δίνει έφέτο εξετάσεις στη φιλοσοφία και έτοιμάζει για αίνείσιμη διατριβή ένα έργο που το επιγράφει «Καινή Διαθήκη». Θέλει ν' άνατρέπει το σημερνό σύστημα του κόσμου και κηρύχνει δική του θρησκεία.

Και γελούσανε, χχχανίζανε, κάμανε ένα κύκλο στενό γύρω στην τάφο του Κοραή, καθένας τους ήθελε να μιλήσει κι αυτός, να κοροϊδέψει, να βρείσει, να ξεσπάσει. Τα μάτια του γυαλίζανε από τη βαθεία απόλαψη του κακού.

— Μιλεί όμως ώραία, γλυκομισόειπε ο Πρόεδρος με την έλπίδα πως θα του άποδείξουν οι άλλοι πως φανερό πως μήτε αυτό το χάρισμα δεν έχει και ν' άλαφρώσει ο άθρωπος.

— Τί ώραία! Μεγάλα λόγια που τα κλέφτει άδιάντροπα απ' εδω κι από κε, από τα βιβλία που διαβάζει! φώναξε ο βιβλιοθηκάριος έξω φρενών κυνώντας το φινόμυαλο κεφάλι του άπάνω στο μακρουλό, σα σπίζτο, λαϊμό του. Άφ'ότου διορίστηκε βιβλιοθηκάριος του Συλλόγου δεν μπορούσε πιά να ύποφέρει κανέναν άλλο να μιλεί για φιλολογία, φιλοσοφία, έπιστήμη, για το κάθε τι τέλος πάντων που γράφουνε τα βιβλία. Του φαινότανε πως ηδούσε το φρέχτη κ' έμπαίνε στα ύποστατικά του.